

יום שני, כ"ז באב התשפ"ו
10 באוגוסט 2026

נאומו המלא של מפקד חטיבת האש 215 היוצא, אלוף-משנה א'

"כשהיינו ילדים לימדו אותנו לשאוף לנצח. מישהו ריסס על קירות ליבנו התמימים את הגרפיטי:
'והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה'.
כשמתבגרים מבינים לאט-לאט שהנצח הזה הוא טריקי.
כי ארמונות בחול לא נשארים לנצח.
וגם אנשים, גם אנשים לא תמיד נשארים לנצח.
אנחנו גדלים עם התפיסה שככל שמישהו מלווה אותנו יותר זמן, כך הוא יותר משמעותי וחשוב לנו.
אבל בחיים של כולנו מסתובבים אנשים זמניים.
אנשים שלא ילכו איתנו יד ביד עד הסוף.
שנכנסו לחיינו לזמן מוגבל במטרה מסוימת.
האנשים הזמניים מגיעים בדיוק ברגע שהיינו צריכים אותם.
אנשים שכנראה לא יהיו שם כשיעלו כתוביות הסיום.
הם באים להעביר אותנו שיעור.
ללמד אותנו משהו על עצמנו.
ללחוץ לנו על איזה כפתור.
לעזור לנו להתמודד.
לראות ברור יותר.
להוות מקפצה לשלב הבא.
לשנות לנו את הפרספקטיבה.
לנצח איזה פחד.
להרים אותנו מהקרשים.
לסגור מעגל.
ואז, ברגע מסוים - הם עוזבים".

מפקד פיקוד הדרום, אלוף יניב עשור,
מפקדי, מפקד אוגדה 162, תת-אלוף שגיב דהן,
יושב ראש עמותת חיל התותחנים, תת-אלוף (מיל') דני כסיף,
פורום המפקדים של חיל התותחנים,
רעי"ה מח"טים, חברים ושותפים לדרך,
מטה פיקוד האוגדה,
אנשי המשפחות השכולות היקרות לי מאוד, אשר מסמלות חלק קטן מסיפור חייהם של 171 נופלי
חטיבת האש,
אנשי החטיבה - קצינים, מפקדים, לוחמים ולוחמות וכלל המשרתים בסדיר ובמילואים,
אנשי מטולה והסביבה, תבנית נוף מולדתי,
משפחתו של ר',
משפחתי שלי,
כולכם מכובדיי.

לפני שנתיים נמסרה בידי, מחברי, חטיבה מעולה בתקופת מלחמה משמעותית, תוך כדי לחימה
ברפיח, ואני עומד כאן בראש מורם, בגאווה גדולה, מוסר אותה לחברי ר'.

במעמד זה אני מודע לכך שגאוותי נחלקת עם רבבות של מפקדים ולוחמים. תודתי נתונה למפקדיי,
הראשון, א', שמינה אותי ופיקד עליי בחלקה הראשון של כהונתי, מצביא חריף, תחבולן ואמן מלחמה.

תודתי הנוספת נתונה למפקדי, שגיב. הלכנו יחד שנה נוספת בלב חפץ. מפקד ברמ"ח איבריו, בעל
אומץ לב אישי, אהבת הפיקוד, אהבת האדם. שגיב, תודה על ההזדמנות ללמוד ממך על פיקוד,
מנהיגות ודרך ארץ.

לאלוף עשור חשוב לי במעמד זה לומר תודה. למדתי ממך המון על תחבולה במלחמה, השפעת
ישירות על המפקדים בשטח, נתת בנו רוח, ושתדע - הפגזים נפלו במדויק בקו ס"מ.

זכיתי גם ברבבות מפקדים ופקודים, חבורת מג"דים מהמשובחות שפגשתי. עמדתם במשימתכם במלחמה הזו בצורה יוצאת דופן, כל אחד ואחת מכם, על העמידה במשימה והפגיעה באויב. אתגרתם אותי, חשבתם איתי, בניתם עולם משל עצמכם - עולם של ערכים, נורמות ועמידה במשימה - בכך היוותם את שרשרת הדורות של 215.

הסגנים שלי, כל אחד מכם השלים אותי באופן אחר. הייתם למפקדי החטיבה יחד עימי. תיקנתם, כיוונתם אותי והפכתם אותי למפקד טוב יותר בכל יום שעבר. אנשי מטה חטיבת האש - ריגשתם אותי במסירותכם ואהבתכם לחטיבה. שרטטתם עימי ציורי חלומות והגשמתם למציאות. הייתם למטה קסמים, שכל שתבקש לו יהי - בעבודה קשה, ערכים, רתימת שותפויות ונורמות ללא פשרות.

אנשי המילואים - דרך המפקדה וגדודי המילואים. אלפי מפקדים ולוחמים שעצרו את חייהם, את משפחתם ואת עיסוקם כדי לקיים את מצוות הגנת המדינה. מעטים בחברה שמגיעה להם ההצדעה של כולנו.

ואחרונים - אנשי החטיבה, המסו"לים והמ"פים, אנשי הקבע, הפיקוד הצעיר, המשרתים וכמובן הלוחמים והלוחמות. לא כולם עומדים כאן. גם ברגעים אלו לוחמי החטיבה פרוסים בכל קצוות גבולות המדינה, עומדים על משמרתם. בכל רגע שראיתי את סמל החטיבה מתנוסס על כתפיהם - ידעתי שיש על מי לסמוך. אתם הטובים ביותר, נושאים את אלונקות המלחמה, השגרה, הכוננות והכשירות - עליכם אנו מסתכלים כשאזרחי ישראל עוצמים את עיניהם בלילות בבטחה, באמונה ובידיעה שיש מי ששומר עליהם.

אני עומד כאן, כשמאחוריי עשרים ושש שנות פיקוד בחיל התותחנים, מתוכן כמפקד החטיבה בשנתיים האחרונות. 26 שנות שירות - עבורי היו מסע של שליחות, חינוך ותקווה. אנו כאן היום בנוף חיי, קריית שמונה. לא היה לנו הרבה - לא משאבים, לא קשרים, לפעמים גם לא תקווה. אבל הייתה רוח. הייתה שכונה. היו דמויות חינוכיות שהאירו את הדרך, והיו ערכים שספגתי מהבית ומהקהילה: ענווה, אחריות, עבודה קשה ואהבת הארץ.

כשהתגייסתי, לא ידעתי לאן אגיע. לא חלמתי על דרגות, תפקידים או אותות. אבל ידעתי דבר אחד - שאני בא לתת, לשרת, להשפיע ולחנך. בצה"ל מצאתי את המקום הזה. מהר מאוד הבנתי ששירות צבאי הוא לא רק מבצעי - הוא גם חינוכי, ערכי ואנושי. שירות משמעותי בצה"ל, מבחינתי, הוא לא רק למלא פקודות או להשיג יעדים - אלא להיות מגדלור. להראות שאפשר גם אחרת. שאפשר לפקד מתוך כבוד, לחנך מתוך אהבה ולהוביל מתוך דוגמה אישית. שירות משמעותי הוא כשאתה קם בבוקר ויודע שאתה תורם לא רק לביטחון - אלא גם לעתיד של החברה שלנו. לאורך 26 השנים האלו הפכתי מאותו ילד מקריית שמונה שלא חלם רחוק - לאדם שבונה חלומות יחד עם אחרים. המסע הזה עוד לא נגמר, אבל זה רגע לעצור, להודות ולהביט לאחור בגאווה. תודה לכל מי שהיה לצדי בדרך - למשפחה, לחברים, למפקדים ולחיילים. ובעיקר - תודה לעצמי שלא ויתרתי.

ולפני שנתיים התחייבתי להחזיק מצפן ברור כשקיבלתי את הפיקוד על החטיבה - ניצחון במלחמה. המון שותפים היו בדרך, החבורה בחטיבה ובאוגדה 162, שיחד זה אגרוף הפלדה הטוב בעולם להכרעת אויב. עשינו זאת בדיוק ובמקצועיות בלחימה בעזה ובצפון. אני בוחר לנצל את רגעי הפיקוד האחרונים שלי לדבר אל לבכם, לדרוש מכם ולפקוד עליכם, ללא פשרות, כפי שעשיתי בשנתיים האחרונות. אנשי חטיבת האש - אתם המגן הראשון והאחרון כנגד כל אויב.

אתם הראשונים להגיע לכל זירה מבצעית והאחרונים לעזוב. אתם נושאים את שרשרת הדורות - 70 שנה של מסורת ואש של חטיבה 215 בכלל המלחמות ובכלל הזירות. בכל בוקר כשאתם קמים ומתגברים על הקושי הראשון - זכרו שאתם מייצגים מעשה גדול יותר מעצמכם. אתם מייצגים את ההגנה על אזרחי ישראל, אתם מייצגים את המשימה המבצעית, אתם קובעי התוצאה בהתנהגותכם ופועלכם. אתם מייצגים את הטוב הישראלי ואת הערבות ההדדית. אתם מייצגים את צבא העם ואת היכולת של כל משרת ומשרתת לתרום את ערכיו ונשמתו, כשהשיפוט היחיד שעומד מעל ראשו הוא דבקו במשימה. אתם מייצגים שאנו בית והזדמנות לכל אחד ואחת שרואה ערך בשירות הקרבי.

מקומות שבהם האבן מספרת סיפור, והדממה מדברת בקולם של אלו שבחרו לעמוד בחזית. כאן, באנדרטת האריה השואג, אנו ניצבים במקום שבו נכתבה אחת מאבני היסוד של רוח הלחימה הישראלית. כאן, בתל חי, ב-1 במרץ 1920 - נפלו יוסף טרומפלדור ושבעת חבריו בקרב על הגנת היישוב. מתוך הקרב הקשה הזה נולדה מורשת שהפכה למצפן לדורות - האחריות להגן על הבית, גם כשהדרך קשה והמחיר כבד. האריה שפיסל אברהם מלניקוב אינו רק אנדרטה. הוא סמל לעוצמה שקטה, לנחישות, לאחריות ולרוח שאינה נשברת. מאז עברו יותר ממאה שנים. המדינה קמה, צה"ל נבנה, דורות של מפקדים ולוחמים נשאו את אותה שליחות על כתפיהם. המדים השתנו, האמצעים השתכללו, שדה הקרב נראה אחרת - אך הערכים נותרו כשהיו: דבקות במשימה, אחריות, רעות ואהבת הארץ.

גם אנחנו, בשנתיים האחרונות, עמדנו בפני אתגרים שלא הכרנו. ימים של מלחמה, כאב, אובדן והכרעות. בתוך המציאות הזו התחדדה ההבנה שמפקדים מתחלפים, אך השליחות אינה מתחלפת. הדרגות עוברות מכתף לכתף, אך האחריות נשארת. לכן אין מקום ראוי יותר לטקס החלפת פיקוד מהמקום הזה. כאן אנו מצדיעים למי שסיים את שליחותו, מעניקים אמון למי שמקבל אותה ומתחייבים להמשיך את אותה שרשרת של מנהיגות, אחריות ומסירות - שרשרת שנמתחת מתל חי ועד ללוחמי צה"ל של ימינו. כי הדורות מתחלפים, אך הרוח אינה מתחלפת. הרוח שהייתה כאן לפני יותר ממאה שנים ממשיכה לחיות בכל מפקד, בכל לוחם ולוחמת ובכל מי שבחר להוביל, לשרת ולהגן על מדינת ישראל.

ר', הינך מפקד משובח והאדם הנכון בזמן הנכון. עוד רגע אמסור בפניך חלק מצריבת נפשי וממסלול חיי - אני שמח וגאה שאלו ידיך שיקבלו למשמרת את החטיבה. ילדיו של ר' - ברוכים הבאים לחטיבה. אבא יעבוד קשה, אבל זכיתם להיות חלק. אחרונים, ראשונים בליבי, משפחתי האהובה, אימי זיכרונה לברכה ואבי שייבדל לחיים ארוכים. זכיתי להיות ילדכם. נתתם בי בדיוק מה שצריך על מנת לעמוד באתגרי החיים והצבא. נטעתם בי דרך ארץ, אהבת הארץ, אהבת המדינה וערבות לאחר.

ילדיי, אהוביי - אתם חלק בלתי נפרד מהפיקוד על החטיבה. מבטיח מבמה זאת להיות אבא טוב יותר, קשוב ומכיל. יש לנו דרך לעשות, להשלים את הפערים משנות המלחמה. כשאני מסתכל בעיניכם, אני מבין את המשמעות של פיקוד על חטיבה בצה"ל.

אחרונה, אהובתי, לפני שלוש שנים דחפת אותי לקבל את הפיקוד על חטיבת האש 215. כשאת מפונה מביתנו, לא היססת ולא חשבת מה טוב למשפחה. ראית את טובת העם וצה"ל. עשית לי שיחה קצרה: "תשאף גבוה, מגיע לך ואתה הכי ראוי". ההכלה שלך לדרישות מלאכת הפיקוד, הציונות ואהבתך לרעך כמוך שאת מלמדת אותי, תוך כדי שאת נושאת בעצמך באחריות למשפחתנו ולעשייתך המבצעית לא פחות, גורמת לי להסתכל אלייך בהערצה וגאווה. בעולם מתוקן היית עומדת לצדי על הבמה. על כן אבקש לבצע תיקון, לעצור לרגע אחד את הנאום, לבקש מהאורחים ומאנשי החטיבה למחוא כף, כי אם למישהו אחד מגיעות מחיאות כפיים - זה לך. אני אוהב אותך.

ר', החטיבה ערוכה לפיקודך - עשיתי את המיטב שלי בכל רגע פנוי.

אוהב אתכם, סומך עליכם ותמיד לרשותכם.

תודה.